

Sygn. akt II Ka 728/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Joanny Zaniewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2023 r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 27 czerwca 2023 r. sygn. akt II K 266/23

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 728/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 czerwca 2023 r. w sprawie II K 266/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych z zeznań świadków J. L., T. K., W. K. oraz przeprowadzenia wywiadu środowiskowego przez kuratora sądowego w sytuacji, gdy dowody te zmierzały do ustalenia motywów działania oskarżonego, zachowania po popełnieniu przestępstwa, a także jego właściwości osobistych i dotychczasowego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, a zatem okoliczności, które oskarżony winien mieć prawo wykazania, jako okoliczności mogących wpływać na stopień jego winy i wymiar kary, co w konsekwencji skutkowało poczynieniem wadliwych ustaleń w zakresie orzeczonego wymiaru kary, która ukształtowana została jako niewspółmiernie surowa, wobec czego przedmiotowe wnioski dowodowe winny być ponownie rozpoznane w ramach postępowania odwoławczego,</p> <p>II. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>1 (jednego) roku pozbawienia wolności, przy wymiarze której Sąd pominął lub nie nadał właściwego znaczenia istotnym okolicznościom łagodzącym występującym w przedmiotowej sprawie, mającym wpływ na wymiar kary, takim jak: pokonany przez oskarżonego stosunkowo krótki dystans od rozpoczęcia jazdy do zatrzymania, a także niewielki dystans zaplanowany do pokonania, nie wyrządzenie przez oskarżonego żadnej szkody, a zatem brak wystąpienia ujemnych następstw popełnionego przestępstwa, odbywanie jazdy na drodze położonej w dzielnicy przemysłowej w niedzielę, gdzie panowało małe natężenie ruchu, przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, wyrażenie szczerzej skruchy, nieutrudnianie w żaden sposób prowadzonego postępowania, warunki osobiste i motywację oskarżonego związaną z chęcią udzielenia pomocy swojej partnerce, która zwróciła się do niego o wsparcie, a także zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa polegające na rozpoczęciu terapii dla uzależnionych od alkoholu i pozostawanie w abstynencji, co powinno skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 kpk poprzez zaniechanie przesłuchania przez Sąd meriti świadków J. L., T. K., W. K. oraz przeprowadzenia wywiadu środowiskowego przez kuratora sądowego. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w</p>		

apelacji świadkowie ci mieliby składać relację odnośnie motywów działania oskarżonego, zachowania po popełnieniu przestępstwa, a także właściwości osobistych i dotychczasowego sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa. Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, należy podnieść, że jeśli chodzi o sposób życia sprzed daty czynu, Sąd nie przyjął, by cokolwiek z tego zakresu wpływało obciążająco na wymiar kary, a i skarżący nie wskazał, by cokolwiek miało wpływać nań łagodząco z racji jakiegokolwiek pozytywnego odstępstwa od wzorca przeciętnego, rzetelnego obywatela. Co do daty zdarzenia rzeczywiście zostało przez Sąd ustalone (na podstawie wyjaśnień oskarżonego), że zadzwoniła do niego jego partnerka, uskarżając się na dolegliwości bólowe i prosząc o wsparcie, jednakże należało też zauważyć, że w obecności funkcjonariuszy Policji, a przecież spędził z nimi dość sporo czasu, gdyż udali się oni na pobranie krwi, nie podnosił on jednak, że działał „w stanie wyższej konieczności”, że stan jego partnerki był na tyle poważny, że wymuszało to na nim konieczność osobistego prowadzenia pojazdu w znacznym stanie nietrzeźwości, że nadal musi jechać albo ktoś za niego musi jej tej pomocy udzielić, bo w niedzielne popołudnie w S. nie ma nikogo, kto mógłby w jego zastępstwie udzielić jej niezbędnej pomocy (niezależnie od tego, jakiej to pomocy on sam mógłby jej udzielić, będąc w takim stanie). Zachowanie zaś po dokonaniu przestępstwa zostało wykazane poprzez relacje świadków T. Ż. i R. K.. Należy zauważyć, że T. Ż., gdy tylko zatrzymał swój pojazd za skrzyżowaniem, poszedł zobaczyć co się stało. Dokładnie

opisał zachowanie oskarżonego, w tym po tym jak zakończył on swą jazdę na pryzmie ziemi, gdy uciekał z miejsca zdarzenia, przeskakując ogrodzenie, nie chciał się zatrzymać, chciał się ze świadkiem bić. Kategorycznie również wskazał, że oprócz oskarżonego w środku pojazdu, którym się poruszał ani w pobliżu nie widział żadnych innych osób, a jednocześnie, że do momentu przyjazdu funkcjonariuszy Policji nie stracił go z pola widzenia. Jego przekaz pokrywa się z zeznaniami funkcjonariusza Policji obsługującego zdarzenie. Przypomnieć przy tym należy, że skarżący nie kwestionował oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wracając do meritum akurat powoływanie świadków, o jakich mowa w zarzucie, nie miałyby więc sensu, bowiem nie podróżowali oni z oskarżonym ani nie było ich w pobliżu, tym samym nie mogli opisać, jak zachowywał się oskarżony, po tym jak, gdy stracił panowanie nad pojazdem i nad sobą na skrzyżowaniu ul. (...) i wjechał w usypaną pryzmę ziemi. Z kolei ocena właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz dotychczasowego sposobu życia mogła zostać dokonana, pomimo braku wywiadu środowiskowego, na podstawie już dokonanych w sprawie, głównie na podstawie wyjaśnień oskarżonego, przez przyzmat okoliczności i sposobu popełnienia zarzucanego mu czynu, zachowania się po jego popełnieniu, postawy w niniejszym postępowaniu czy uprzedniej karalności (k. 122-124 akt sprawy). Skarżący nie wskazał w żaden sposób, jakie to okoliczności mogłyby zostać ustalone ponad te, które dało się ustalić na podstawie już przeprowadzonych dowodów, a więc nie wykazał, by nieprzeprowadzenie

dowodu miało realny wpływ na treść wyroku. Zatem czynienie na tym polu dywagacji było zbędne i zmierzałoby niechybnie do zbędnego przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie, która nie była sprawą skomplikowaną, wielowątkową, tym bardziej, że oskarżony od początku postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd merytorycznie rozpoznający sprawę właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i wymierzył mu karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kara wymierzona oskarżonemu w sposób należyty zatem spełnia swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając równocześnie wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. Argumentacja, jaką zawarł skarżący w ramach środka zaskarżenia, wskazuje, iż niedokładnie zapoznał się z pisemnym uzasadnieniem Sądu Rejonowego. Sąd ten bowiem uwzględnił jako okoliczność łagodzącą nie tylko to, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy tym w sytuacji, gdy w sprawie zeznawał bezpośredni świadek inkryminowanego zajścia jego przyznanie się do winy traciło na znaczeniu. Wziął pod uwagę również okoliczność, iż oskarżony

swym zachowaniem nie wyrządził nikomu krzywdy – choć nie można przecież tracić z pola widzenia, że doszło do kontaktu pojazdów, choć jedynie z uwagi na podjęty przez T. Ż. manewr obronny pozwolił na zminimalizowanie uszkodzeń i uderzenie przez oskarżonego tylko w hak holowniczy pojazdu świadka. Ponadto oskarżony przeciął ul. (...), tak jakby ul. (...) wcale w tym miejscu się nie kończyła, uderzając w pryzmę ziemi, co wskazuje na prawdopodobną utratę kontaktu z rzeczywistością i niezauważenie tak nadjeżdżającego z pierwszeństwem pojazdu, jak i w ogóle skrzyżowania i końca drogi. Obrońca podkreśla wagę i znaczenie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, wskazując na posiadanie przez niego stałej pracy zarobkowej, wykonywanie zawodu mechanika samochodowego, jednak postawa oskarżonego, prezentowana przez niego na przestrzeni ok. 4 lat, wykazuje w sposób jawny lekceważenie wyroków sądowych, a tym samym wymiaru sprawiedliwości. Nie sposób przyjąć, że oskarżony przyznał partnerce, że jedzie do niej będąc w stanie nietrzeźwości (bowiem zapewne wówczas by mu tego zabroniła i nie mógłby tłumaczyć się koniecznością udzielenia jej pomocy. Możliwe, że popełnił czyn wyłącznie z krótkowzrocznego przekonania, że nic się nie wyda, bo nie chciał się jej przyznać, że spożył znaczną ilość alkoholu i zapewnił, że przyjedzie – w przekonaniu, że „na bocznych nie stoją” i nikt go nie złapie, bo jest niedzielne, deszczowe popołudnie (choć ignorował z kolei fakt, że partnerka zapewne i tak łatwo zorientuje się, w jakim stanie przyjechał i zapewne będzie miała do niego uzasadnione, poważne zastrzeżenia, iż mimo

wcześniejszych i potencjalnych konsekwencji nadal kieruje w stanie nietrzeźwości). Oznacza to jednak, że podstawowa wzmianka o złym samopoczuciu partnerki sprawiła, że całkowicie zignorował nie tylko ogólny prawny zakaz kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości, ale i szczególny, bo nałożony na niego wyrokiem skazującym, prawny zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi w ogóle – co wskazuje na wysoki poziom tendencji oskarżonego do lekceważenia norm prawnych i społecznych pod byle pretekstem. O ile podjęcie się terapii uzależnień (choć dość późno po dacie zdarzenia) zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego, to jednak okoliczność ta nie może przeważać nad okolicznościami obostrzającymi odpowiedzialność karną, takimi jak znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego, stanowiący ok. 6 – krotność ustawowego progu nietrzeźwości, ale też ponad 16-krotność stanu dopuszczalnego, wspomnianą przed chwilą uprzednią karalnością, wzmocnioną faktem, że popełniał on czyny skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, wreszcie wbrew temu, co twierdzi obrońca, okolicznościami czynu. Nie można twierdzić, że nie było żadnego ruchu, skoro w przecięciu z torem ruchu oskarżonego poruszał się samochodem świadek T. Ż. wraz z rodziną. Niedziela to czas na spotkania z rodziną, wyjazdy do restauracji, kina itp., czego właśnie przejawem jest obecność ww. świadka i jego rodziny na drodze. To właśnie dzięki działaniom T. Ż., który zwiększył prędkość prowadzonego przez siebie pojazdu nie doszło do tragiczniejszych skutków zachowania oskarżonego i nie ma w sprawie mowy

o „zabójstwie drogowym”. Należy podkreślić, że prędkość pojazdu, którym poruszał się oskarżony, była duża, na co wskazuje przecięcie skrzyżowania i wjechanie wprost w pryzmę ziemi, albo też oskarżony wskutek alkoholu zatracił postrzeganie rzeczywistości i zupełnie nie kontrolował tego, gdzie się znajduje, co robi, a także nie zwracał uwagi na innych uczestników ruchu drogowego, którzy mogli nadjechać ul. (...). W aspekcie skutków, jakie należałoby wiązać w związku z powoływanym pokonaniem i zaplanowanym dalszym pokonaniem niewielkiej odległości, jaką miał przejechać oskarżony, twierdzenie apelacji jest bezzasadne. Oskarżony nie pokonał i nie planował pokonać ledwie kilkudziesięciu metrów, dojechać do domu spod sklepu, zaparkować w garażu pojazdu, stojącego pod domem, przestawić go w obrębie parkingu – co mogłoby uprawniać do podnoszenia, że pokonywany dystans i w związku z tym być może natężenie potencjalnego zagrożenia dla bezpieczeństwa innych osób nie były drastyczne. Oskarżony rozpoczął podróż, zaplanowaną na kilka kilometrów i dystans ten mógł pozwolić mu na zabicie wielu osób. Skutki takie wydają się w pełni prawdopodobne i realne, zważywszy na zachowanie oskarżonego na drodze i już poza nią. Zdaniem Sądu Okręgowego, nagminność przestępstw tego rodzaju oraz zagrożenie, jakie sprowadzają dla życia i zdrowia innych osób nietrzeźwi uczestnicy ruchu drogowego, wymaga zdecydowanej, sprawiedliwej reakcji ze strony wymiaru sprawiedliwości. Trudno się zgodzić ze skarżącym, iż kara wymierzona oskarżonemu jest rażąco niewspółmierna w sytuacji, gdy poprzednie kary, mimo

orzekania ich w wariancie nawet kary bezwzględnej, nie okazywały się być dostatecznie dolegliwe dla sprawcy, by powstrzymać go od ponownego stwarzania ogromnego zagrożenia dla życia innych osób, a tym samym nie spełniały wobec niego w podstawowym zakresie celów kary. Kara orzeczona przez Sąd Rejonowy, choć surowa, nie może być uznana za karę surową w sposób rażący, niewspółmierny. Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tak jednak w niniejszej sprawie się nie stało. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności bez wątpienia nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, zważywszy na stopień karygodności popełnionego czynu, stopień winy oraz dalszych okoliczności decydujących o wysokości kary, które brał pod uwagę Sąd orzekający, we właściwy sposób je uwypuklając w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia. Środki karne stanowią naturalną konsekwencję wyeksponowanych wyżej okoliczności i w żadnym razie nie można uznać ich niewspółmierności. Wskazać należy, że orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wynika z obowiązku

przewidzianego w art. 42 § 3 kk, zaś świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej z art. 43a kk, które to a propos zostało orzeczone w wysokości minimalnej, przy czym oba te rozstrzygnięcia są obligatoryjne w razie skazania za czyn z art. 178a § 4 kk.

Reasumując, tak orzeczona sankcja karna, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, w szczególności przyczyni się do uświadomienia oskarżonemu zgubnego wpływu alkoholu na niego jako kierującego samochodem oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzona w ten sposób kara jest współmierna do stopnia jego zawinienia, konieczna (choć nie wiadomo, czy wystarczająca) do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego sprawiając, że ponownie się tego nie dopuścił. Spełni również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Wniosek

o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego P. K. kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Niezasadność podniesionych zarzutów skutkowała utrzymaniem w mocy w zaskarżonej części zaskarżonego wyroku.</p>	
--	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 czerwca 2023 r. w sprawie II K 266/23 – w zaskarżonej części</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.) zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (opłata w kwocie 180 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana